

UZASADNIENIE

Apelacja prokuratora okazała się zasadna a w wyniku jej wniesienia i rozpoznania zaistniały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Zaskarżony wyrok podlega uchyleniu niezależnie od podniesionych przez skarżącego zarzutów z powodu stwierdzonej na etapie postępowania odwoławczego obrazy prawa materialnego tj. art.66 &1 kk a tym samym niedopuszczalności stosowania ukonstytuowanej tam instytucji probacyjnej jaką jest warunkowe umorzenie postępowania karnego. Sąd odwoławczy załączył przed rozprawą apelacyjną aktualną informację o osobie oskarżonego R. P. z Krajowego Rejestru Karnego, ponieważ poprzednia z której korzystał Sąd Rejonowy była sprzed pół roku (z dnia 02. 10. 2017 roku) i w ten sposób z urzędu pozyskał wiedzę o uprzednim skazaniu wyżej wymienionego wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 sierpnia 2017 roku (prawomocnym od dnia 06 czerwca 2017 roku) w sprawie VI K 327/17 za przestępstwo umyślne kwalifikowane przepisem art. 180a kk (a więc tożsame jak zarzucane w przedmiotowym postępowaniu) na karę grzywny 200 stawek dziennych po 10 złotych każda (karta karna - karta 77 akt).

Mając na względzie datę zaistnienia czynu inkryminowanego w przedmiotowej sprawie – 21 września 2017 roku stwierdzić należy, że w czasie jego popełnienia oskarżony R. P. był już osobą karaną, a tym samym był już karany w chwili wyrokowania zarówno przed sądem pierwszej jak i drugiej instancji. Nie została zatem spełniona formalna przesłanka dopuszczalności stosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego jako zinstytucjonalizowanej formy reakcji prawnokarnej na przypisany sprawcy fakt popełnienia przestępstwa mniejszej wagi – tj. przesłanka niekaralności (sprawca ma być nie karany za przestępstwo umyślne).

Ukaranie oskarżonego R. P. za wskazany w aktualnej karcie karnej czyn stypizowany jako przestępstwo umyślne na jedną z kar zasadniczych określonych w art.32 kk stanowi więc automatycznie bezwzględnie obowiązującą ujemną przesłankę zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego. Niezależnie od powyższego przyznać należy, iż trafnie zarzucił skarżący wyrok prokuratora naruszenie przez sąd pierwszej instancji dyspozycji art. 410 kpk i art. 394 & 1 i 2 kpk, wynikające z zaniechania ujawnienia i zaliczenia w poczet materiału dowodowego danych z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego prowadzonej przez policję, załączonych zgodnie z dyspozycją art.. 213 & 1 b kpk, znajdujących się w aktach sprawy na karcie 27 – 28 akt. W konsekwencji owego zaniechania sąd merytoryczny nie rozważył i nie uwzględnił przy czynieniu ustaleń faktycznych bardzo istotnych dla rozstrzygnięcia merytorycznego okoliczności – trzykrotnych zatrzymań oskarżonego przez funkcjonariuszy policji w związku z kierowaniem przez niego pojazdem bez uprawnień na przestrzeni 4 miesięcy poprzedzających zdarzenie objęte niniejszym postępowaniem (w dniach 22.05.2017 roku, 07.06.2017 roku, 24.08.2017 roku) co miało oczywisty wpływ na treść zapadłego wyroku. Trafnie także wskazał skarżący na fakt przekroczenia przez oskarżonego w czasie inkryminowanego czynu dozwolonej administracyjnie prędkości w obszarze zabudowanym o 49 km/ h. Biorąc pod uwagę powołane okoliczności uznać należy, że poczyniona w skarżonym wyroku ocena stopnia szkodliwości społecznej czynu a także postawiona prognoza kryminologiczna są wadliwe. Jak słusznie wywiódł apelant warunkowe umorzenie postępowania z art. 66 kk powinno się stosować (oczywiście w przypadku spełnienia merytorycznych i formalnych przesłanek jego dopuszczalności) wobec osób, które swoją nienaganną postawą życiową, poszanowaniem prawa oraz ogólnie przyjętych norm zachowania dają rękojmię, iż popełniony czyn stanowił w ich życiu jedynie incydent i że nigdy więcej się on nie powtórzy. Innymi słowy powinno być ono stosowane wyjątkowo, kiedy postawa sprawcy jest jednoznacznie pozytywna, wyróżniająca i można uznać, że zrozumie on fakt złamania prawa nawet gdy nie zostanie ukarany. Tymczasem oskarżony R. P. nie zasługuje na tak łagodne potraktowanie albowiem istotnie w przedmiotowej sprawie nie występują żadne szczególne okoliczności, które przemawiałyby za takowym, oczywiście na wypadek spełnienia warunku uprzedniej niekaralności. Wręcz przeciwnie rozważone powyżej okoliczności w sposób oczywisty świadczą o jawnym lekceważeniu przez niego zasad obowiązującego porządku prawnego – wielokrotne poruszanie się pojazdem mechanicznym bez uprawnień i przekraczanie dopuszczalnej administracyjnie prędkości, które były powodem cofnięcia uprawnień do prowadzenia pojazdów wobec przekroczenia limitu przyznanych 24 punktów karnych . Słusznie zatem skonstatował skarżący, iż stosowanie w realiach tej sprawy warunkowego umorzenia

wpłynęłoby negatywnie na realizację względów ogólnoprewencyjnych oraz wykształciłoby w społeczeństwie błędne przekonanie o nadmiernej pobłażliwości wobec sprawców tego rodzaju przestępstw. Sąd Okręgowy będąc związany wykładnią art. 454 & 1 kpk oraz art. 437 & 2 kpk, respektując naczelne zasady procesu karnego, w tym zakaz pogarszania sytuacji sprawcy, wobec którego sąd pierwszej instancji warunkowo umorzył postępowanie karne, z uwagi na brak kompetencji do wydania wyroku skazującego, musiał orzec o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim. .